

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 299/2016
29.03.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.Д., због кривичног дела злоупотреба службеног положаја и овлашћења из члана 353. став 3. у вези става 1. у вези члана 22. и 45. Кривичног законика Македоније и др, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног Д.Д., адвоката Р.К. и С.И., поднетим против правноснажних решења Вишег суда у Београду Кре 17/13- Кв 3536/15 од 21.12.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж2 бр.59/16 од 03.02.2016. године, у седници већа одржаној дана 29.03.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈУ СЕ, као недозвољени, захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног Д.Д., поднети против правноснажних решења Вишег суда у Београду Кре 17/13- Кв 3536/15 од 21.12.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж2 бр.59/16 од 03.02.2016. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду Кре 17/13- Кв 3536/15 од 21.12.2015. године утврђено је да су испуњене законске претпоставке за издавање правосудним органима Републике Македоније окривљеног Д.Д., на основу замолнице Министарства Републике Македоније број 13/2-736-2013-5 од 03.06.2013. године, ради издржавања казне затвора у трајању од седам година на коју је осуђен пресудом Основног суда Скопље I Скопље IV К 809/5 од 17.05.2007. године, која је постала правноснажна 26.03.2008. године, због кривичног дела злоупотреба службеног положаја и овлашћења из члана 353. став 3. у вези става 1. у вези члана 22. и 45. КЗ Македоније и др.

Решењем Апелационог суда у Београду Кж2 59/16 од 03.02.2016. године, одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљеног Д.Д., адвоката Р.К. и С.И., изјављене против решења Вишег суда у Београду Кв 3536/15 (Кре бр.17/13) од 21.12.2015. године.

Против наведених правноснажних решења захтеве за заштиту законитости поднели су:

-бранилац окривљеног Д.Д., адвокат Р.К., због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, повреде закона

из члана 439. тачка 2. ЗКП и повреде чланова 17, 23. и 9. Закон о потврђивању уговора између Републике Србије и Републике Македоније о изручењу са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијана решења и одложи њихову примену;

-бранилац окривљеног Д.Д., адвокат С.И., због повреде члана 8, 23. и 17. Уговора о изручењу закљученог између Републике Македоније и Републике Србије, повреду мултилатералних конвенција Европске конвенције о екстрадицији, Додатног протокола уз Европску конвенцију о екстрадицији и Другог додатног протокола уз Европску конвенцију о екстрадицији, као и због повреде члана 5. КЗ којом се указује на повреду закона из члана 439. тачка 2. КЗ, а указује се и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438.с тав 1. тачка 1. ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд побијана решења преиначи и утврди да нису испуњене законске претпоставке за издавање правосудним органима Републике Македоније окривљеног Д.Д.

Врховни касациони суд је у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 487. став 1. ЗКП након разматрања списка предмета и навода захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног нашао:

Захтеви су недозвољени.

Чланом 485. став 1. тачка 2. ЗКП прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу примењен закон за који је одлуком Уставног суда утврђено да није у сагласности са Уставом, општеприхваћеним правилима међународног права и међународним уговорима.

Чланом 485. став 1. тачка 3. ЗКП прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређено или ускраћено људско право и слодоба окривљеног или другог учесника у поступку које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода са додатним протоколима, а то је утврђено одлуком Уставног суда или Европског суда за људска права.

Чланом 485. став 4. истог Законика прописано је да окривљени може поднети захтев за заштиту законитости због таксативно набројаних повреда тог законика, учињених у првостепеном поступку и поступку пред апелационим судом.

Право окривљеног за подношење захтева због повреде закона је по ставу Врховног касационог суда сходно наведеној законској одредби, ограничено на повреде које су таксативно наведене у ставу 4. члана 485. ЗКП. Према томе, окривљени може поднети захтев за заштиту законитости због повреда тог законика: члан 74, члан 438. став 1. тачка 1.) и 4.) и тачка 7.) до 10.) и став 2. тачка 1.), члан 439. тачка 1.) до 3.) и члан 441. ст. 3. и 4. учињених у првостепеном поступку и поступку пред апелационим судом.

Указујући на повреду закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, која формално представља законски разлог због кога је окривљеном дозвољено подношење захтева за заштиту законитости, бранилац окривљеног Д.Д., адвокат Р.К. ту повреду везује за чињеницу да окривљени Д.Д. има држављанство и Републике Србије. Имајући у виду да је побијаним решењима цењена испуњеност законских претпоставки за изручење правосудним органима Републике Македоније окривљеног Д.Д. као држављанина Републике Македоније, Врховни суд налази да је на овај начин истакнута повреда закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, недозвољена.

По налажењу Врховног касационог суда у односу на одлуку о испуњености законских претпоставки за изручење правосудним органима окривљеног страном држави, недозвољено је и истицање битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, која формално представља дозвољен разлог за подношења захтева за заштиту законитости, јер суд у таквом поступку нити изводи, нити цени било какве доказе о кривици па је захтев браниоца окривљеног Д.Д. адвоката Р.К. и у том делу оцењен као недозвољен.

Врховни касациони суд налази да је истицање повреде закона из члана 439. тачка 2. ЗКП и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП којима се указује на ретроактивну примену закона и пресуђену ствар, у захтеву браниоца окривљеног Д.Д. адвоката С.И., које повреде су иначе законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеног у конкретном случају недозвољено, јер су наведене повреде истакнуте у односу на временско важење Устава и билатералних уговора о међународној правној помоћи, у односу на које правне акте се ове повреде не могу истицати.

У захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног Д.Д., адвоката Р.К. и С.И., поред наведеног као основ подношења захтева наведене су и повреде члана 8,9, 17. и 23. Уговора између Републике Србије и Републике Македоније о изручењу, као и повреде Европске конвенције о екстрадицији, Додатног протокола уз Европску конвенцију о екстрадицији и Другог додатног протокола уз Европску конвенцију о екстрадицији.

Наведено међутим, по ставу Врховног касационог суда не представља законске разлоге у оквиру повреда набројаних у члану 485. став 1. тачка 2, 3, и став 4. ЗКП због којих би окривљени, као овлашћено лице, могао поднети захтев за заштиту законитости, па су захтеви и у овим деловима оцењен као недозвољени.

Поступајући на основу члана 487. став 1. тачка 2. у вези члана 485. став 1. тачка 2. и 3. и став 4. ЗКП, Врховни касациони суд је одбацио као недозвољене захтеве за заштиту законитости бранилаца окривљеног Д.Д.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**